

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **stěžovatele: V. V.**, zastoupen Mgr. Richardem Frommerem, advokátem, se sídlem tř. Svobody 31, Olomouc, a **dalšího účastníka: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 4. 2004, č. j. 24 Az 152/2003 - 51,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 9. 8. 2002, č. j. OAM - 12758/VL - 20 - 03 - 2001, nebyl žalobci udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. Správní orgán rovněž uvedl, že v průběhu správního řízení bylo prokázáno, že důvodem žádosti o udělení azylu je snaha legalizovat pobyt na území České republiky, a dále uváděné problémy s úřady v zemi původu – Moldavsku, kde byl jako rusky mluvící občan propuštěn ze zaměstnání a kam se již nechce vrátit.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podal žalobce v zákonné lhůtě opravný prostředek, ve kterém namítl porušení ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (správní řád), a to bez příslušné konkretizace, v čem spatřuje porušení jednotlivých ustanovení, pouze citoval jejich obsah s tím, že na základě těchto skutečností došlo k nesprávnému právnímu posouzení jeho žádosti o udělení azylu v České republice a v důsledku toho k vydání vadného rozhodnutí. Z těchto důvodů pak žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno.

O opravném prostředku, jež byl ve smyslu platné právní úpravy účinné od 1. 1. 2003 postoupen Vrchním soudem v Praze příslušnému Krajskému soudu v Ostravě, rozhodl uvedený krajský soud rozsudkem ze dne 21. 4. 2004, č. j. 24 Az 152/2003 - 51, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobcem uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit a žalobce tak nesplnil zákonné podmínky pro jeho přiznání.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Ostravě podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 9. 6. 2004 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s“), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu podání lze dovodit, že stěžovatel namítá kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a tedy kasační stížnost je obecně, s výjimkou její části, jak bude dále uvedeno, přípustná.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uvádí, že v napadeném rozhodnutí soudu není žádným způsobem hodnoceno, zda jeho velmi podrobně popsaná situace je podřaditelná pod některé ustanovení azylového zákona, když spor je veden právě o to, zda je možno azyl udělit či nikoliv. Dále uvádí, že z rozhodnutí je pouze patrno, že soud přezkoumával řádnost řízení vedoucího k vydání správního rozhodnutí, stěžovatel však žalobou napadl rovněž nedostatečnost důvodů k udělení azylu a tuto část správního rozhodnutí soud podle jeho mínění nezhodnotil. Stěžovatel v kasační stížnosti dále uvádí nová tvrzení, a to že byl v Moldavské republice diskriminován kvůli příslušnosti k jiné etnické skupině, než je většina moldavské populace a že tato diskriminace je zapříčiněna a tolerována vládní politikou Moldávie, a proto má za to, že mu měl být azyl udělen.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, což odůvodnil tím, že vzhledem k důvodům žádosti o azyl nemá kam vycestovat.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření uvedl, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek Krajského soudu v Ostravě byly vydány v souladu s právními předpisy a odkazuje na obsah správního spisu, zejména pak na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení. Žalovaný navrhuje, aby soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou a k přiznání odkladného účinku neshledává důvody.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel uplatnil stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že krajský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Ostravě a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelem uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak Krajský soud v Ostravě právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně. S ohledem na uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Krajský soud v Ostravě správně usoudil a rozhodl, že stěžovatel nemá nárok na udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, a že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. S námitkami stěžovatele ve vztahu k porušení citovaných jednotlivých ustanovení správního řádu se Krajský soud náležitým způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

Námitkou stěžovatele, že mu měl být udělen azyl z důvodu, že byl v Moldavské republice diskriminován kvůli příslušnosti k jiné etnické skupině, než je většina moldavské populace a že tato diskriminace je zapříčiněna a tolerována vládní politikou Moldávie, se Nejvyšší správní soud při svém rozhodování o kasační stížnosti nezabýval, neboť tato nebyla uplatněna v řízení před soudem, a proto Nejvyšší správní soud k tomuto důvodu nepřihlíží.

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nelze námitku směřující proti rozhodnutí žalovaného uplatnit poprvé až v kasační stížnosti, mohla-li být uplatněna již v žalobě. Kasační stížnost totiž směřuje nikoli proti rozhodnutí žalovaného, ale proti rozhodnutí soudu, který o žalobě proti rozhodnutí žalovaného rozhodoval. Stěžovatel tuto námitku však v žalobě neuplatnil, ač mu v tom objektivně nic nebránilo, a jde tedy o důvod, o který nyní přípustně nemůže kasační stížnost opírat. Proto podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost v této části přípustná.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Krajský soud v Ostravě napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Žalovaný správní orgán i Krajský soud v Ostravě postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelem neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a nezbytném poučení účastníků o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu